

Carta als lectors

Benvolguts lectors,

Quinze anys no és gaire temps, però per a un setmanari representen gairebé la majoria d'edat. Per això sol ja ens hem de felicitar tots plegats, fundadors, subscriptors, lectors, directors, periodistes i anunciants. Però, a més a més, els quinze anys d'EL TEMPS són un rècord: són el període més llarg de publicació ininterrompuda d'un setmanari de tota la història de la premsa en català, fet que dóna idea de les dificultats de tot ordre que al llarg dels anys han entrebancat els projectes que ens van precedir.

No es pot dir que no estiguérem avisats quan vam començar l'aventura des de València de fer un setmanari per al marc nacional que Joan Fuster havia ajudat decisivament i pacientment a dibuixar. Començant pel mateix assagista, tocat paradoxalment del més absolut escepticisme a l'hora de posar l'aventura d'un mitjà de comunicació de Països Catalans en pràctica.

Tenia raó. Ben prompte es van fer evidents les complicacions del projecte, començant per les més inesperades, com ara la brutal desconexió entre el Principat de Catalunya, el País Valencià i les Illes. Al contrari del que podríem imaginar, els processos autonòmics no feien sinó augmentar aquesta fragmentació i propiciar que els fluxos comunicatius passaren cada vegada més per Madrid. En aquelles condicions, voler ser una revista de tot l'àmbit nacional ens va ocasionar no poques incomprendions i per això, durant molt de temps, al País Valencià vam ser considerats com una revista "catalana" i a Catalunya com una revista "valenciana". En alguns moments vam arribar a

caure en el desànim, però gràcies al suport de lectors, amics i institucions ho vam superar.

La realitat i els orígens històrics comuns eren un llegat que ens ajudava. Però la desvertebració que patíem –i que encara patim– ens posava pals a les rodes. Del defecte en férem virtut, i ara podem dir que l'existència de tres redaccions a València, Barcelona i Palma ha estat un dels principals actius d'aquest setmanari. Sens dubte, l'equilibri entre les tres redaccions ens ha fet superar amb més facilitat les inevitables oscil·lacions polítiques i humanes; ens ha ajudat, en definitiva, a adaptar-nos millor a la realitat del nostre país.

Amb orgull, avui podem dir que aquest exemple que EL TEMPS ha donat és seguit per altres iniciatives similars d'altres àmbits. És el cas de l'Institut Joan Lluís Vives, que vertebrava les universitats

del nostre territori i supera les fronteres autonòmiques i les estatals. O com la que es plantegen altres mitjans de comunicació, o els sectors econòmic, i sindical. Les cultures més grans que la nostra, entre elles l'espanyola i la francesa, ho han entès perfectament. La globalització passa per la cohesió i projecció del propi espai. I, modestament, nosaltres creiem que hi hem contribuït amb el nostre.

Com va dir Fuster a Pla una vegada, "oportune et inoportune" hem d'insistir en el projecte que ens justifica. EL TEMPS ha estat ja present cada setmana durant quinze anys als quioscos o a casa dels nostres subscriptors. I això continuarà essent així mentre vostès vulguen. Gràcies a tot-hom i per molts anys.

Eliseu Climent
Editor

"Els quinze anys d'EL TEMPS són un rècord: són el període més llarg de publicació ininterrompuda d'un setmanari de tota la història de la premsa en català."

GALERIA

105

El Festival de Teatre de Sitges fa trenta anys

Beatriz Cabezas

El festival Sitges Teatre Internacional se celebra del 3 al 13 de juny.

OPINIO

11

Eixir al preu que siga

Francesc Viadel

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Consultori fiscal Francis

Miquel Ramon

15

'Saïd' i la llengua

Josep Maria López Llaví

16

La merlina de Jaume Roig

Martí Domínguez

17

L'article d'"Els Marges"...

F. E. / J. F. / L. M. / J. M.

18

Un llibre i un Folchi

Ramon Barnils

Eleccions sense substància

J. J. Pérez Benlloch

Pragmatisme

Pau Viciano

19

L'oportunitat d'Albània

Llibert Ferri

La llista del MI.6

Xavier Vinader

114

El pensament humit

Joan Francesc Mira